

רבי ישראל בעל שם ע"י השלום אמר, בשארם טובע בנהר והוא מראה כמה תנועות שייצא עצמו מן המים השוטפים אותו, כנדאי הראים אותו לא

יתלוצצו עליו ועל תנועתו, בן בשמתפלל ועושה תנועות אין להתלוצץ עליו, שהוא מציל עצמו ממים הידונים שהם הקלפות הכאים לכשלו ממחשבתו בתפלתו: (ליקוטים יקרים מ' קמ')

צריך לילך ממדרגה למדרגה כשרוצה לעלות למעלה, בתחלה צריך שהיה במחשבתו לעלות לרקיע הראשון, שהוא מהלך ת"ק שנה (פסחים צד:), ויחזיק במחשבתו הרקיע על כל הרדחות, שלא יהא נראה במחשבתו קצר וקטן, רק יחזיק לכל הגדלים, וכיון שהוא עומד שם צריך לחזר במחשבתו לעלות למעלה יותר, ואחר כך עוד יותר למעלה, אבל בפעם אחד לא יוכל לעלות לכל הרקיעים, רק ממדרגה למדרגה צריך לעלות, אבל באמצע התפלה כשדבק עצמו מתחלה כראוי, יכול לעלות לכל השבעה רקיעים בפעם אחד:

ובכללותו ממדרגה למדרגה, כשכא ברקיע הראשון צריך לראות ב' דברים, אחד שלא יפל למטה, ואחד שיעלה עוד למעלה, וכיון שהוא ממש במחשבתו ברקיע הראשון, יכול לעלות עוד רקיע עד שיעלה בעולם המלאכים, ואחר כך בעולם הנפא, ואחר כך ישאר בעולם האצילות, שם ידבק מחשבתו בבורא יתברך, וכשרוצה לעלות, מתחלה יראה נדמות אדם וכדמות קלבים, שהם הקלפות שיש בכל עולם העשיה, וצריך לחזק עצמו ולא יתירא:

וישעמיהם: כול לדבר למעלה בנושמתו לכד בלי גופו, שיפריש עצמו מגופו, וזהו התפשטות הגשמיות, שאינו מרגיש במחשבתו קלל הרגשת הגוף וציוור זה העולם, רק ציוור העולמות העליונים, דהינו המלאכים והשופרים, ואחר כך כשכא אל עולם האצילות אינו מרגיש רק דק מן הדק, דהינו אצילותו יתברך, ושם ידע צחידות, ולפעמים בעולמות התחתונים ידע גם בן צחידות ששם מקריזין בנ"ל:

(ליקוטים יקרים מ' מט קמ')

מנשזה הירוע שהבעל שם טוב הקדוש, שפעם אחת הלך לבית המדרש ועמד על הפתח ולא רצה לכנס, ואמר שבילתי יוכל לכנס בו על פי הוא מלא על כל גדותיו מפה לפה מתורה ותפלה, עד בלי ימצא מקום לכנס בו. ותמהו כל העומדים אהו על המראה הגדול, והלא אנרובא, אין שבח גדול מזה בשבתי תורה ותפלה מלאים מתורה ותפלה:

ואז הסביר להם הענין, כי אין זה למעלה נחשב כשבית הכנסת או הבית המדרש מלא מתורה ותפלה, שהוא מחמת שהדבורים מהעולם אין יוצא מן הלב בכונה שלמה ורצויה, על בן לא

יוכל להיות להם עליה למרום, ונתמלא הבית מפה לפה בתורה ותפלה עד שלא יוכל הנכנס לכנס בו. מה שאין בן אלו היו מתפללים העולם בכנות הלב כראוי, היו הדבורים הקדושים פורחים למעלה ולא ישאר מהם כלום למטה, כמאמר חז"ל (חיקיו כה:): כל אורחא דלאו הוא בדחילו ורחימו לא פרתת לעלא:

(סג' טע' קמאין) מ' ט' ר"ט ט' יאמר וי' מקו)

את דכאי רוח יושעי (תהלים לה, יט). הבעל שם טוב נסע פעם בדרך עם תלמידיו, ועמדו לפרוש בביתו של איש עני שמכר יין שרף. הבעל שם טוב בקש ממנו להכין סעדה, ואמר האיש שיש לו רק מעט אכל, ואמר הבעל שם טוב שייתן כל מה שיש לו, והגיש האיש מעט לחם ישן עם כד האחרון של יין שרף שהיה בידו, והבעל שם טוב ותלמידיו אכלו ושתו:

אחר כך בקש הבעל שם טוב מן האיש י"ח זהובים לפדיון, וכשאמר האיש שאין לו, אמר הבעל שם טוב שימשכן את הכר והכסת שלו וילוה על זה הי"ח זהובים, באין בררה עשה האיש כן, והבעל שם טוב נסע משם עם התבריא. כראות האיש שגשאר בלא אכל ובלא כלי משתו, נשבר לבו מאד, ועמד להתפלל מנחה בכבי גדול ובשכרון לב: אחר מנחה דפק על דלת ביתו גוי שפור ובקש מעט יין שרף, ובקמת לא נשאר לו כלום, אבל ביון שגזקק מאד למעות שטף את הפד הריק עם מים ונתן

להגוי כוס מזה לשחות, הגוי שתה ושכח מאד את היין שרף ובקש עוד, נתן לו ואמר הגוי שאין לו ממון לשלם אלא יש לו מטבעות שמצא ואינו יודע כמה הם שוים, לקח האיש את המטבעות, ולמחרת כשהכיאם למכין לרעת ערקם, נודע לו שהן מטבעות ישנות השוים הון עצום עד שנתעשר מזה:

וכן מה אחר כך בא שוב הבעל שם טוב לביתו והאיש קבלו בסבר פנים יפות, וספר לו האיד שנתעשר, ואמר לו הבעל שם טוב דע שהשפע הזה כבר היה מוכן עבורך כמה שנים, אלא שגזקקת להתפלל תפלת מנחה אחת בלב נשבר כדי לקבל את האוצר, ואז הכין שהבעל שם טוב לקח ממנו את כל אשר יש לו כדי לשבר את רוחו, למען יזכה אחר תפלת מנחה בכביות לישועה גדולה:

(כ"ט ליקוטים יעמוד (מאט'))

מ"ב מערכת אגמ"ט ר"ה ט' דמ')